

Jeg havde en debat med hende, sådan halv-teologisk om at elske sin næste som sig selv, og fru Rønn Hornbech ville så belære mig om, at hvis man elsker alle, så elsker man ingen, for der er ingen, der kan overkomme at elske alle. Men selv om det lyder logisk, så er det en meget overfladisk og ukyndig bemærkning, der er under fru Rønn Hornbechs normale standard.

For det første kan Biblens ord ikke laves om. Jeg kender både den hebraiske grundtekst og oversættelsen til mange sprog, og det hedder altså: Du skal elske din næste som dig selv. Og i Bjergprædikenen, hvor dette citeres fra Tredje Mosebog, tilføjede Jesus endda: Du skal elske din fjende som dig selv. Og der er ingen tvivl om oversættelsen.

Men det er, fordi fru Rønn Hornbech ikke forstår at gradbøje begreberne »elske« og »kærlighed«. Hvis jeg elsker mit land, elsker jeg det jo ikke på samme måde, som jeg elsker min far og mor. Og hvis jeg siger »jeg elsker dig« til min kone, så betyder det jo noget andet, end når jeg siger »jeg elsker dig« til min søn eller til min bror eller søster.

Det er et ufravigeligt bud, og det betyder selvfølgelig ikke kysse og kramme eller noget i den retning, men det betyder, at alle er lige berettigede, at alle er lige værdige. Og når Jesus siger, at du skal elske din fjende som dig selv, mener han selvfølgelig heller ikke, at du skal elske ham fra i morgen, men han mener selvfølgelig, at du skal slutte fred med ham, så han ikke længere er din fjende.

Det er på den måde, det skal forstås. Og hvis man vil være kristen – jeg skal ikke på nogen måde autoritativt bedømme kristendommen og fortolke den – kan man ikke nægte det ords absolutte krav. Man skal bare forstå det rigtigt.

Så til sidst et par ord til statsministeren, som talte om kultursammenstød:

Nu er der ingen af os, der går ind for sammenstød sådan mellem maskiner og biler og mennesker; det kan være ret ubehageligt, og det kan gøre ondt og meget værre end det. Men kultursammenstød er der faktisk noget meget positivt i: Der, hvor linjerne forløber parallelt, kan det være meget harmonisk og kønt, men det er sjældent spændende, og det skaber sjældent noget nyt, men dér, hvor linjerne krydser hinanden, kan der opstå en gnist og deraf kommer ny inspiration, og det er det, jeg forstår ved kultursammenstød, og jeg vil tro, at statsministeren kan godkende denne fortolkning.

Så vil jeg i øvrigt give statsministeren ret i, at selvfølgelig er vi imod tvangsægteskaber. Og så siger statsministeren meget rigtigt, at der er et problem med ægteskabsmønsteret, og at det skal man ikke behøve at lade være at tale om. Nej, man skal kunne tale om det, man skal kunne tale om alting – klart.

Men statsministeren sagde altså også, at han ikke havde nogen løsning på det, og så er det altså, jeg må konstatere, at vi jo ikke kan lave afstemninger om, hvem der må gifte sig med hvem. Hvis det er en borger, der er her i landet fuldt lovligt, dansk statsborger eller ej, så må vedkommende selvfølgelig vælge sin ægtefælle. Men hvis der kommer nogen gode ideer til, hvordan vi kan ændre mønsteret, så er det da meget interessant. Jeg tror kun, der er én vej og det er oplysning, og det er åbenhed, og det er imødekommenhed; så tror jeg, at det vil løse sig efterhånden.

Så vil jeg også gerne sige tak for debatten. Jeg synes, den har vist, at det, der er foregået i sommer og i efteråret har være til nytte, og det har regeringens handlinger i de seneste uger og dage jo også vist.

Jeg vil gerne på ny sige, at det er jo ikke den første debat af denne art, vi har haft; vi har jo haft 10 eller 15 debatter af den slags, og derfor vil jeg gerne afslutte med én gang til at aflive den myte, at der er nogen, der ikke tør tale om disse ting; det tør vi alle sammen. Jeg har min sandten oven i købet stillet op over for pastor Søren Krarup. Det var ikke, fordi det morede mig, men fordi jeg fandt, at det var min pligt. Så selvfølgelig tør vi tale om det, og vi har talt om det i dag, og jeg håber, vi har talt os nærmere til hinanden og ikke fjernere fra hinanden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg er aldeles ikke sur over noget som helst; jeg synes bare, det er så underligt, når man nu har prøvet på at banke løs på mine rygstykker i de sidst 5-6 uger, at man så ikke benytter lejligheden her til at gå op og fortælle, hvad det er, man er så uenig i. For det er jo i virkeligheden rigtigt, som hr. Arne Melchior sagde, at det er nok, fordi man er uenig. Men så gå dog op og argumentér!

Og når der ikke var nogen, der tog ordet til hr. Arne Melchior, så tror jeg nok – hvis jeg kender forretningsordenen godt nok – at det var, fordi hr. Arne Melchior var forespørger. Men at der ikke var nogen, der gjorde det til